

ניכר בתוצאה; השורות קולחות
בטבעיות, בשטף - ובהומור;
יש לי פים, / ולפים
את הכל אני מכניס

יש מעין מכנה משותף לשירים,
על נושאים ותוכנם: רובם ככולם
פותחים בשורה "מה שאני אוהב
ביותר" (או בווריאציה דומה). ב-
שיר הראשון - שעל-שמו נקרא
הספר כולו - הילד אוהב ביותר
לצייר:

אני לוקח דלי חלק
וכשתי תנועות -

הופך אותו למגרשימשחק.

ומכניס לשם את רות,

את יואל ודן

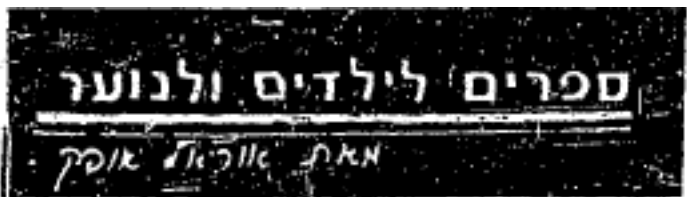
ולפעמים את עצמי, אם יש

לי זמן...

בשירים הבאים הוא אוהב לאסוף
גרוטאות, לטייל בשדות, לבקר את
סבא, לטייל עם האח, לנסוע ל-
מקום אחר, ואפילו - להירטב
(באמת!)

בסיומו של הספר הובא מעין
"נספח" מקורי: חמישה ציורים כ-
שמואל עמודים חלקים, בתוספת
הצעה משאלה: "הביטו בתמו-
נות, / אולי סיפור הן מספר
רות, / ואם תקשיבו לו טוב טוב /
תוכלו אותו לכתוב". מקווה אני
מאוד שקוראים רבים יהיו מוכנים
להתמודד עם אתגר זה. שכן, כל
ציור וציור בספר הזה הוא מעין
סיפור קטן, העשוי בתנופה, והוא
עשיר-צבעים, אופטימי-חייכני, מרי-
דפס בהדרדר אסתטי וכליכך כלי-
כך ישראלי!

לפני שאסיים - הערות אחדות
בתחום הלשון. חבל שהמשוררת
נטלה לעצמה חרות יתרה ושייב-
צה בשיריה שיבושים לשוניים, ש-
רצוי לדעתי להימנע מהם; כגון:
"מה שרק מתחשק", או: "מפני
שאחי / הוא הכי הכי" (על אף
החריוה היפה, ואף שיזהר השחמש
בצירוף זה ב"מי צקלג", ספק רב
אם היא כשר בשיריילדים); וכן
- "מין כסאות" (במקום "מיני
כסאות"), "התות מאזיך לי יותר"
ועוד.

העיטור מול הסיפור

פיתוח טעמם הטוב של קוראים צעירים והעשרתם בתוויה אסתטית
הם מן התפקידים החשובים של ספרות-הילדים. כאשר אני מתבונן כיצד
ילד בוחר לעצמו ספר לקריאה, אני מגלה תמיד אותה תופעה: מרבית
הילדים קובעים את יחסם אל הספר קודם כל על-פי צורתו החיצונית:
העטיפה, הציור המקשט אותה, הפורמאט, היות הספר ישן או חדש...
אחר-כך הם מעלעלים בריפוף ומביטים בתמונות (איורים, מלה
שאיננה אהובה עליי) אשר בו, והיה אם התמונות מוצאות-תחן בעיניהם,
מעוררות סקרנות, או ריגשה כלשהי - נוצר הקשר הראשוני בין הספר
לקוראו ומתעורר גם רצון לקרוא ספר זה.

יאמר מי שיאמר: הרי שהתמונות בספר-הילדים הם בבחינת פתיון,
שנועד לגרות את הילד לקרוא בספר, אפשר מאוד שהן גם פתיון.
אבל אל נשכח עובדה חשובה: הילד - שטרם זכה לבקר בתערוכות
וזמויאונים - טעמו האסתטי ויחסו לאמנות נוצרים ומתגבשים בעת
התבוננות בתמונות שבספרי-הקריאה שלו. לכן חשוב כליכך שספרי-
הילדים יהיה גם מוצר אסתטי, שהדפסתו תיעשה בטעם, שציוריו יהיו
ברמה אמנותית, שיהיה נעים להחזיקו ולעלעל בו.

על ספרים חדשים, שבהם התמונות והטקסט הופפים ומשלימים
זה את זה, ידובר הפעם.

אני אוהב לצייר

ישמעו סיפורים / ויצאו לאויר /
וישירו שירים..."

הביטה המשוררת בציורים, מאח
פעמים אנלי; וכיוון שהיו הציור
רים יפים, צבעוניים ורבי תוכן בלי
כך (למען הדיוק ה"היסטורי" אציין
שציורים אלה עיטרו לפני-כן ספ-
פורים ושירים ב"דבר לילדים", בר
תקופה שנדפס בדפוס-השקע הר
(משוכלל) - נחה עליה אשראה ור
היא חיברה להם שמונה-עשר שיר-
רים סיפוריים, שמשקלם הופשי
וחרוזתם קלה וניגונית. מלאכת
יצירה מעין זו - שהיא "מזומנת"
ולא ספונטאנית - אורבת לה סכ-
נת מלאכותיות, וראוי לציין ש-
מירה מאיר השכילה להיחלץ מר-
סכנה זו (או, לפחות, הרבר אינ

ציורים: נחום גוטמן, שיר
רים: מירה מאיר, ספריית
פועלים תשל"ג, [48] עמדי
דים מנזקדים.

אין זה מקרה ששמו של הצייר
מקדים הפעם את שמה של המשור-
רת. שכן, יום אחד - כך מספרת
המשוררת בהקדמה המחורזת -
גילה הצייר על המדף תיק מלא
ציורים, "קרא לי הצייר / וכך
אמר: זה עצוב לשכב בתוך
תיק, / אולי תספרי משהו מצי-
חיק, / ואולי - לא חשוב / אפי-
שך גם עצוב, / רק שהציורים /